

SUOMEN KVANTITEETTIOPPOSITION FONOLOGISESTA TULKINNASTA

Ainakin vuosien 2004 ja 2006 fonetiikan päivien keskusteluissa asetettiin kyseenalaiseksi Karlssonin (1969) identiteettiryhmätulkinta, jossa kontrastiivisesti pitkät foneettiset segmentit tulkitaan kahden identtisen foneemin jonoiksi. Sen tilalle tarjottiin paradigmaattista tulkintaa, jossa kontrastiivisesti pitkät äänteet olisivat paradigmaattisia foneemeja lyhyiden foneemien lisäksi. Lyhyet keskustelut liittyivät esitelmiin, joiden myöhemmin ilmestyneissä kirjallisissa raporteissa ei oteta selvää kantaa puoleen tai toiseen. Keskusteluissa viitattiin muun muassa Harrikarin (2000) sananmuunnosten optimaalifonologiseen analyysiin, jonka mukaan pitkät segmentit olisivat monosegmentaalisia. Foneemiparadigmaan kuuluisivat siis esimerkiksi /a/ ja /A/, /p/ ja /P/ (tässä merkintätavassa isot kirjaimet tarkoittavat pitkiä foneemeja). Ennen kuin tällaista tulkintaa voi ottaa vakavasti, sitä pitää soveltaa suomen kielen kuvaukseen edes hiukan syvällisemmin ja katsoa, minkälaisia seuraamuksia tulkinnalla on. Minulle Karlssonin esittämät perustelut riittävät osoittamaan, että identiteettiryhmätulkinta on ilman muuta ehdotetuista vaihtoehdoista paras. Toistamatta Karlssonin perusteluja tarkastelen seuraavassa, minkälaisia seuraamuksia paradigmaattisella tulkinnalla on fonotaksin ja tavarakenteen kuvaukseen.

Sanat *taka*, *taaka*, *takka* ja *taakka* ovat identiteettiryhmätulkinnan mukaan foneemisesti tietenkin /ta.ka/, /taa.ka/, /tak.ka/ ja

/taak.ka/ koska kerran oikeinkirjoitus perustuu tähän tulkintaan; tässä kirjoituksessa kiistattomat tavunrajat on osoitettu ortografiaa mukailevassa foneemisessa transkriptiossa pisteillä. Paradigmaattisen tulkinnan mukaan nämä sanat olisivat foneemisesti /ta.ka/, /tA.ka/, /taKa/ ja /tAKa/. Sanoissa /taKa/ ja /tAKa/ ei tavunrajaa ole osoitettu, koska en tiedä mihin kohtaan se tulisi sijoittaa. Tarkastelkaamme lähemmin paradigmaattisen tulkinnan mukaista sanaa /taKa/ (siis sanaa *takka*). Tässä on periaatteessa neljä mahdollisuutta tavunrajan sijainnin suhteen: (1) sanassa ei ole tavunrajaa koska se on yksitavuinen, (2) /ta.Ka/, (3) /taK.a/, tai (4) /K/ kuuluu samanaikaisesti kumpaankin tavuun. Varsinkaan mahdollisuudet (1)–(3) eivät liene suomen kielen puhujien intuition mukaisia. Jos taas /K/:n tulkittaisiin kuuluvan kahteen tavuun, sama tulkinta jouduttaisiin välttämättä ulottamaan kaikkiin paradigmaattisen tulkinnan mukaan pitkiin konsonantteihin. Pitkät konsonantifoneemit olisivat siis aina ambisyllabisia, eli ne kuuluisivat samanaikaisesti yhden tavun koodaan ja toisen alkuun. Tällöin on kai pakko tulkita, että tavunraja sijaitsee jossakin tarkemmin määrittelemättömässä kohdassa pitkän konsonantin sisällä, koska on vaikeata ajatella kahta peräkkäistä tavua ilman niiden välistä rajaa. Mutta jos nyt väitettäisiin, että pitkien konsonanttien alkuosa kuuluu edelliseen tavuun ja loppuosa seuraavaan, heräisi väistämättä kysymys alkuosan ja loppuosan välisestä

▷

rajasta: minkälainen on luonteeltaan tämä foneemin sisään postuloitu raja, miten se voidaan motivoida puheena olevasta ilmiöstä riippumattomin perustein, ja mitä foneemin alkuosa ja loppuosa, siis kaksi erillistä rakenneosaa, tarkkaan ottaen ovat? Identiteettiryhmätulkinnan mukaisessa suomen äännerakenteen kuvauksessa ei liene yhtään ilmiötä, jossa olisi esimerkiksi tavurakenteesta puhuttaessa tarpeen viitata foneemin alkuun tai loppuun.

Ambisyllabisia konsonantteja toki esiintyy maailman kielissä, esimerkiksi germaanisissa kielissä. Niinpä englannissa ambisyllabisia ovat konsonantit, jotka esiintyvät pääpainolliseen tavuun kuuluvan lyhyen vokaalin ja seuraavaan tavun välissä. Esimerkiksi /t/ sanassa *butter* /'bʌtə/ ja /l/ sanassa *palace* /'pælɪs/ ovat ambisyllabisia: englanninpuhujien intuition mukaan sanat ovat kiistatta kaksitavuisia, tavunraja ei sijaitse mainittujen konsonanttien edellä eikä niiden jäljessä, vaan konsonantit kuuluvat edellisen tavun loppuun ja seuraavan tavun alkuun, eli tavunraja on jossakin konsonantin sisässä. Englanti ei myöskään salli sanoja, joiden pääpainollinen tavu päättyisi lyhyeen vokaaliin: */(X)'bʌ/ ja */(X)'pæ/ (jossa "X" = 0–n tavua). Pääpainollisen tavun pitkään vokaaliin päättyviä sanoja sen sijaan on, kuten /'bɑː/ *bar*, sekä pääpainollisessa tavussa lyhyen vokaalin ja sitä seuraavan konsonantin sisältäviä sanoja, kuten /'bʌs/ *bus* ja /'pæt/ *pat*. Eli kaikkiaan painollisen tavun riimi ei voi koostua pelkästä lyhyestä vokaalista, vaan myös kooda on tällöin pakollinen. Mutta englannissa ei ole konsonanttien kvantiteettivastakohtaa, eikä siinä ambisyllabisuuden lisäksi ole tietääkseni mitään muita osoituksia siitä, että jokin foneettinen konsonanttisegmentti käyttäytyisi kahden foneemin jonon tavoin. Esimerkiksi sanat *butter* ja *butler* eroavat toisistaan kiistatta siten, että edellisen sisällä on vain yksi ambisyllabinen konsonant-

ti, jälkimmäisen sisällä kaksi tavunrajan toisistaan erottamaa konsonanttia. Onkin yritetty osoittaa, että ainakin hollannin ambisyllabiset konsonantit ovat itse asiassa fonologisesti pitkiä konsonantteja jotka assosioituvat kahteen eri tavuun (van der Hulst 1985). Mutta hollannissakaan ei ole konsonanttien kvantiteettivastakohtaa eivätkä ambisyllabiset konsonantit ole foneettisesti muita konsonantteja pitempiä, eli selitettävä ongelma on se, miten lyhyet konsonantit voivat kuulua samanaikaisesti kahteen tavuun. Joten van der Hulstin perusteluja ei voi käyttää paradigmaattisen tulkinnan aiheuttaman ambisyllabisuuden ratkaisuun, koska selityksen myötä ambisyllabisiksi tulevatkin suomessa pitkät, lyhyiden kanssa oppositiossa olevat konsonantit. Eli kaikkiaan paradigmaattisesta tulkinnasta aiheutuva ambisyllabisuus on teoreettisesti hyvin epäelegantti mutkistus, kun tarjolla on toinen paljon luontevampi tulkinta johon ei liity mitään vastaavanlaisia ongelmia.

Suomen kielen puhujan varman intuition mukaan sanojen *taksi* ja *takka* ensitavut ovat identtiset, samoin sanojen *tuska* ja *takka* toiset tavut. Tästä seuraa, että sanan *takka* ensimmäinen tavu on *tak*, ja toinen *ka*. Miten tämä intuitio on sovitettavissa sen väitteen kanssa, että sanan sisässä olisi vain yksi konsonantti?

Sana *takka* on monin kriteerein samaa CVC.CV -rakennetta kuin *taksi* ja *tuska*, joissa kiistatta esiintyy kaksi konsonanttifoneemia sanan sisässä, ja joissa sanansisäiset konsonantit kiistatta kuuluvat eri tavuihin. Yksi näistä kriteereistä on se, että toisen tavun vokaalin kesto on kaikissa näissä sanoissa [hyvin lyhyt], paljon lyhyempi kuin sanassa *taka*; käytän tässä kirjoituksessa sanallisia foneettisten kestoasteiden luonnehdintoja hakasulkeiden sisällä. Tämä kestoasteiden jakauma on totuttu ilmaisemaan siten, että toisen tavun yksinäisvokaal-

li on niin sanotusti [puolipitkä] kun ensitavu on lyhyt, ja [hyvin lyhyt] kun ensitavu on pitkä. Identiteettiryhmätulkinnan mukaisesti voidaan sanoa, että tavu on lyhyt, jos se sisältää vain yhden moran; muunlaiset tavut ovat pitkiä. Tavun määritelmässä puolestaan todetaan, että tavun pakollinen rakenneosa on ydin, joka on aina yksinäisvokaali. Paradigmaattisen tulkinnan mukaan tavu on lyhyt, jos se koostuu vain lyhyestä vokaalista; muunlaiset tavut ovat pitkiä. Tavun määritelmässä jouduttaisiin toteamaan, että tavun pakollinen rakenneosa on joko lyhyt vokaali tai pitkä vokaali, koska esimerkiksi sanan *kuu* ainoa tavu on *kU*, jossa ei esiinny lyhyttä vokaalia. Lyhyt vokaali on ilmeisesti tavun ydin, mutta pitkän vokaalin toteaminen vain ytimestä koostuvaksi aiheuttaisi sen rakenteellisen epäsuhtan, että tavu VC koostuisi ytimestä ja koodasta, mutta tavu V (alleviivaus tarkoittaa pitkää vokaalia) vain ytimestä. Kuitenkin nämä ovat lyhimät ensitavut, joiden jäljessä toisen tavun lyhyen vokaalin kesto on [hyvin lyhyt]. Jos taas pitkien vokaalien todettaisiin koostuvan ytimestä ja koodasta, tuotaisiin suomen äännerakenteeseen yksi kummajainen lisää: foneemi joka yksin muodostaa kaksi tavun rakenneosaa. Identiteettiryhmätulkinta puolestaan ilmaisee mahdollisimman selkeästi, että kontrastiivisesti [pitkät] vokaalit koostuvat kahdesta tavun rakenneosasta, toteamalla että ne koostuvat kahdesta peräkkäisestä vokaalifoneemista, joista edellinen on ydin, ja jälkimmäinen kuuluu koodaan (tai jos se on tavunloppuinen, muodostaa koodan).

Kun tavun pituutta kasvatetaan, esimerkiksi *a*, *ar*, *ark*, *aa*, *aar*, *aark* (*Jotaarkka*), identiteettiryhmätulkinnan mukaan tavun ydin pysyy koko ajan samana, ja sen perään liitetään muita foneemeja. Mutta paradigmaattisen tulkinnan mukaan juuri mainitut tavut olisivat *a*, *ar*, *ark*, *A*, *Ar* ja *ArK* (jossa *K* kuuluu myös seuraavaan tavuun). Eli

lyhimmän tavun ydin ei välttämättä sisältyisikään pitempiin tavuihin, ja pisimmän tavun viimeinen konsonantti kuuluisi myös seuraavaan tavuun. Tällöin suomessa olisi yhdestä foneemista koostuvia tavuja, joista toiset ovat lyhyitä ja toiset pitkiä, sekä pitkiä tavuja, jotka koostuvat yhdestä tai useammasta foneemista, joista viimeinen saattaa kuulua myös seuraavaan tavuun. Identiteettiryhmätulkinnan mukaisesti voidaan sanoa, että sanansisäisessä vokaalien välisessä asemassa tavunraja sijaitsee aina viimeisen konsonantin edellä (*ta.ka*, *tak.ka*, *tark.ka*, *Jo.taark.ka*), mutta paradigmaattisen tulkinnan mukaan asia on mutkikkaampi. Jos jonon viimeinen konsonantti on lyhyt, tavunraja sijaitsee sen edellä (*ta.ka*, *kars.ta*), mutta jos viimeinen konsonantti on pitkä, tavunraja sijaitsee sen sisällä (*taKa*, *tarKa*, *Jo.tArKa*) ja konsonantti kuuluu myös seuraavaan tavuun. Merkitseen paradigmaattisessa tulkinnassa pitkiä foneemeja tarkoittavia luokkasymboleja alleviivauksella: sana *karsta* olisi tällöin rakennetta CVCC.CV, sana *tarkka* rakennetta CVCCV (jossa C kuuluu kahteen tavuun).

Toisen tavun yksinäisvokaali on [hyvin lyhyt] kaikissa sanoissa, joissa ensimmäinen tavu sisältää useamman kuin yhden moran. Kyseeseen tulevat ensitavun rakenteet — nelimorainen mukaan lukien ja asiaan vaikuttamattomia sananalkuisia konsonantteja mainitsematta — voidaan paradigmaattisen tulkinnan mukaisesti luetella seuraavasti: VC, VCC, V, VC, VCC (jossa pitkät konsonantit kuuluvat myös seuraavaan tavuun). Näistä rakennekuvauksista ei mitenkään suoraan näe, kuinka monesta morasta ne koostuvat: VC ja V ovat kuitenkin kaksimoraisia, VCC ja VC ovat kolmimoraisia ja VCC nelimorainen; näin siis ellei paradigmaattinen tulkinta pane myös tavujen morarakennetta täysin uusiksi. Ainakaan minä en osaa tiivistää

tätä luetteloa yhteen kompaktiin kaavaan. Identiteettiryhmätulkinnan vallitessa samat rakenteet ovat VC, VCC, VV, VVC, VVCC (jossa kaikki segmentit kuuluvat vain sananalkuiseen tavuun). Näistä rakennekuvauksista näkee suoraan morien lukumäärän: se on aina sama kuin luokkasymbolien lukumäärä. Lisäksi rakenteet on helppo tiivistää yhteen kaavaan: jos ensitavun rakenne — siis edelleen alun konsonantteja huomioimatta — on VS(C)(C) (jossa S = segmentti), toisen tavun V on [hyvin lyhyt]. Se, että keskenään samalla tavalla käyttäytyviä rakenteita ei voida yleistää yhteen rakennekaavaan, on usein merkki siitä, että rakenteiden luonnehdinnassa on jotakin mätää. Ockhamin partaveitsen nojalla identiteettiryhmätulkinta on tältä osin parempi kuin paradigmaattinen tulkinta.

Mutta ehkä yleistys pitäisikin todeta toisin päin, siten että määritellään ne sanarakenteet, joissa toisen tavun yksinäisvokaali on [puolipitkä]. Paradigmaattisen tulkinnan mukaan toisen tavun lyhyt vokaali on [puolipitkä], mikäli ensimmäinen tavu päättyy lyhyeen vokaaliin. Mutta jos diftongit tulkitaan monofonemaattisesti (tästä lisää tuonnempana), esimerkiksi siten että foneettinen [eu] on foneemi /Ω/, mistä käy ilmi käyttäytyykö /Ω/ lyhyen vai pitkän foneemin tavoin? Ilmeisesti pitäisi erikseen todeta, että toisen tavun [puolipitkän] kestoasteen esiintymisen suhteen ensitavun pitkät monoftongit ja diftongit käyttäytyvät keskenään samalla tavoin ja toisin kuin ensitavun lyhyet vokaalit, eli yleisemmin: pitkät vokaalit ja diftongit ovat rakenteellisen käyttäytymisensä suhteen keskenään identtiset ja toisenlaisia kuin lyhyet vokaalit. Siten /E/ ja /Ω/ käyttäytyvät keskenään samalla tavoin ja toisin kuin /e/. Vai pitäisikö /Ω/ merkitäkin /Ω/, eli osoittaa eksplisiittisesti, että diftongit ovat rakenteellisesti pitkiä monoftongeja vastaavia? Tämä puolestaan olisi täysin

redundanttia, koska suomessa ei ole lyhyitä vokaaleja rakenteellisesti vastaavia diftongeja. Sanan merkitys ei voi riippua siitä, esiintyykö siinä foneettisesti lyhyt vai pitkä diftongi. Diftongit koostuvat selvästi kahdesta foneettisesta tavoitearvosta: yhdenlaisesta alusta ja toisenlaisesta lopusta. Diftongien ja pitkien monoftongien rakenteellinen rinnastaminen sisältää siis ajatuksen, että myös pitkät monoftongit koostuvat jossakin mielessä kahdesta osasta. Mitä nämä foneemin sisäiset rakenteelliset osat ovat? Näinkin päin todettuna yleistys on siis mutkikkaampi paradigmaattisessa tulkinnassa kuin identiteettiryhmätulkinnassa: jälkimmäisen mukaan toisen tavun yksinäisvokaali on [puolipitkä], jos ensitavu sisältää vain yhden vokaalifoneemin, joka on tavunloppuinen.

Karlsson (1969) perustelee myös diftongien polyfonemaattista tulkintaa. Lisään omasta puolestani pari seikkaa edellisessä kappaleessa sanottuun. Kuten tiedetään ainakin Häkkisen (1978) tutkimusten perusteella, eräiden sanatyypien tavuttamisessa esiintyy horjuntaa. Esimerkiksi *pian* ja *teos* ovat joillekin puhujille yksitavuisia, toisille kaksitavuisia, ja *oikeus* on joillekin kaksitavuinen, toisille kolmitavuinen. Jos paradigmaattisessa tulkinnassa diftongi [eu] tulkittaisiin yhdeksi foneemiksi /Ω/, sen sisällä olisikin joillakin puhujilla jossakin sanoissa tavunraja, ja tuloksena olisi ambisyllabinen diftongi. Vai pitäisikö jopa analysoida siten, että foneettinen [eu] on toisinaan yksi foneemi /Ω/, toisinaan foneemijono /eu/?

Polyfonemaattinen tulkinta on parempi, koska se ei ota mitään kantaa diftongien ja vokaaliyhtymien väliseen häilyvään rajaan: sanoissa *pian* ja *teos* voidaan todeta esiintyvän foneemit /i/ ja /a/ sekä /e/ ja /o/ aivan siitä riippumatta, esiintyykö näiden sanojen sisässä tavunraja vai ei. Mutta paradigmaattisessa tulkinnassa, mikäli myös diftongit

tulkitaan monofonemaattisesti, on pakko ottaa kantaa diftongien ja vokaalilyhtymien eroon, ja koska ero on häilyvä, tavutuksen horjuvuudesta tehdään tarpeettomasti fonemianalyysin ongelma.

Jos taas olisi pitkiä vokaalifoneemeja mutta diftongit tulkittaisiin bifonemaattisesti, sanan *Jotaarkka* toinen, nelimorainen tavu olisi rakennetta *CVCC* (jossa *C* kuuluu myös kolmanteen tavuun) ja sanan *Suortti* ensimmäinen samoin nelimorainen tavu rakennetta *CVVCC* (jossa *C* kuuluu myös toiseen tavuun). Ja nelimoraisten sananmuotojen *tuulee* ja *lauloi* rakenteet olisivat *CV.CV* ja *CVV.CVV*, *uuttaa* olisi *VCV* (*C* kuuluu kahteen tavuun) ja *itä* olisi *V.CV*. Paradigmaattisen tulkinnan olisi pakko ottaa kantaa myös diftongeihin, ja tulkitaanpa nämä monofonemaattisesti tai bifonemaattisesti, joudutaan ojasta allikkoon verrattuna identiteettiryhmätulkintaan. Kuka osaisi tällaisista rakennekuvauksista helposti päätellä, mikä tavu on lyhyt ja mikä pitkä, kuinka monesta morasta tavut ja sanat koostuvat, ja mitkä rakenteet näennäisestä erilaisuudesta huolimatta kuitenkin käyttäytyvät samalla tavalla, ja mitkä rakenteet näennäisestä samankaltaisuudestaan huolimatta kuitenkin käyttäytyvät eri tavoin?

Paradigmaattisen tulkinnan mukaiset notaatiot pystyvät ilmaisemaan samat kvantiteettivastakohdat kuin identiteettiryhmätulkinnan mukaisetkin notaatiot. Mutta paradigmaattisen tulkinnan mukaiset notaatiot kuvaavat muilta osin rakenteita tavalla, josta suomen kielen kannalta tärkeät fonologiset distinktiot käyvät ilmi vain epäsuorasti. Käsitteäkseni mora on suomen tavurakenteen ja sanojen sekä segmentaalisen että prosodisen äännerakenteen kuvauksessa keskeinen yksikkö, ja juuri morarakennetta paradigmaattisen tulkinnan mukainen notaatio ilmaisee vain epäsuorasti.

Vihdoin identiteettiryhmätulkinta mahdollistaa fonologisen kvantiteettiopposition

ja foneettisten kestojen selkeän erottamisen. Voidaan esimerkiksi sanoa, että toisen tavun yksinäisvokaali, joka on oppositiossa kaksoisvokaalin kanssa, on [lyhyt] tietyissä tapauksissa mutta [pitkä] tietyissä toisissa tapauksissa. Tämä on mielestäni yksiselitteisempää kuin paradigmaattisen tulkinnan mukainen luonnehdinta, että toisen tavun lyhyt vokaali, joka on oppositiossa pitkän vokaalin kanssa, on [lyhyt] tietyissä asemissa mutta [pitkä] tietyissä toisissa asemissa. Mikäli foneettiset hakasulkeet jätetään pois, paradigmaattinen luonnehdinta olisi vielä vaikeaselkoisempi: lyhyt vokaali, joka on oppositiossa pitkän vokaalin kanssa, on lyhyt tietyissä asemissa mutta pitkä toisissa asemissa (joissa se kuitenkin on lyhyempi kuin pitkä vokaali).

Tietenkin olen edellä saattanut soveltaa paradigmaattista tulkintaa väärin tai arvioida muuten puutteellisesti sen vaikutusta suomen äänneopin kattavaan kuvaukseen (jolla puolestaan on vaikutuksensa mm. morfologian kuvaamiseen). Jään odottamaan tällaista paradigmaattisen tulkinnan mukaista kattavaa esitystä. ■

KARI SUOMI

Sähköposti: kari.suomi@oulu.fi

LÄHTEET

HARRIKARI, HELI 2000: *Segmental length in Finnish – studies within a constraint-based approach*. Publications of the Department of General Linguistics No. 33. Helsinki: Helsingin yliopisto.

VAN DER HULST, HARRY 1985: Ambisyllabicity in Dutch. – Hans Bennis ja Frits Beukema (toim.), *Linguistics in the Netherlands 1985* s. 57–66. Dordrecht: Foris.

HÄKKINEN, KAISA 1978: *Eräistä suomen kielen luonteenomaisista piirteistä*

▷

ja niiden taustasta. Lisensiaatintut-
kielma. Turun yliopiston suomalaisen
ja yleisen kielitieteen laitos.

KARLSSON, FRED 1969: Suomen yleiskielen
segmentaalifoneemien paradigma.
– *Virittäjä* 73 s. 351–362.

KIELITIETEEN KENTILTÄ

YK:N 9. PAIKANNIMIEN STANDARDOINTIKONFERENSSI 2007 NEWYORKISSA

YK:n talous- ja sosiaalineuvosto ECO-
SOC on järjestänyt vuodesta 1967
alkaen joka viides vuosi paikannimien stan-
dardointikonferenssin, joka päätöslauselmi-
neen ja niitä toteuttavine työryhmineen on
kansainvälisesti laajin ja arvovaltaisain ni-
mistöhuollon yhteistyöelin. Työn tarkoi-
tuksena on paikannimien kirjoitusasujen
yhtenäistäminen maailmanlaajuisesti kunkin
maan osalta sen omien suositusten mukai-
siksi ja sitä kautta kansainvälisen vuorovai-
kutuksen helpottaminen. Poikkeuksena ovat
vain niin sanotut kansalliset sovinnaisnimet,
eksonyymit, eli kussakin maassa toisen maan
nimistä omaan kieleen mukautuneet, vakiin-
tuneet muodot. Niitäkin kehoitetaan vähen-
tämään ja korvaamaan alkuperäisasuilla.

Konferenssien päätöslauselmia toteut-
taa ja valmistelee YK:n paikannimiasian-
tuntijoiden ryhmä (United Nations group
of experts on geographical names). Se
jakautuu alueellis-lingvistisiin jaostoihin
(ennestään 23; nyt päätettiin perustaa li-
säksi portugalinkielinen jaosto) ja erityis-

työryhmiin, jotka toimivat konferenssien
väliaikoina. UNGEGNin yhteisistuntoja
pidetään noin joka toinen vuosi, jaostot ja
työryhmät kokoontuvat yleensä vuosittain.
Sekä konferenssit että UNGEGNin sessiot
ovat keskeisiä toiminnan ohjaajia ja tiedon
välittäjiä nimistöhuoltotyössä.

YK:n yhdeksäs paikannimien stan-
dardointikonferenssi järjestettiin YK:n
päämajassa New Yorkissa 21.–30.8.2007.
UNGEGNin kokous pidettiin 20. ja 31.8.

KONFERENSSIN OSALLISTUJAT

Yhdeksänteen konferenssiin osallistui noin
300 edustajaa 90 maasta sekä kymmeniä
tarkkailijoita eri organisaatioista. Suomea
edustivat erikoistutkija Sirkka Paikkala
Kotimaisten kielten tutkimuskeskuksesta
valtuuskunnan johtajana ja johtava sovel-
lusasiantuntija Teemu Leskinen Maanmit-
tauslaitoksesta.

Suomi on osallistunut työhön alusta
saakka. Aiemmista konferensseista, lukuun